

Arrest

nr. 262 371 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u van Farsi afkomst. U bent geboren en getogen in Teheran. Uw ouders wonen in Teheran, uw zus X en haar gezin (O.V. X) verblijven eveneens in België. Een aantal jaar geleden, in 1393 (2014/2015) las u een boek van de auteur Florence Scovel Shinn, waarin ze gebruikmaakte van haar eigen interpretatie van een aantal Bijbelverzen. Toen u het boek las, wist u niet dat deze woorden uit de bijbel kwamen, maar er ontstond wel een liefde voor Jezus Christus en het boek had een impact op hoe u in het leven stond. Op een dag vertelde u aan uw massagetherapeut, X, over het boek. Zij vertelde u dat de zinnen die u aanhaalde uit de bijbel kwamen. Jullie spraken er nog verder over, en een tijdje kwam u erachter dat X christen was. Na een aantal maanden, in farvardin 1398 (maart/april 2019) zei u X dat u christen wilde worden. Ze nodigde u uit om aan bijeenkomsten deel te

nemen, wat u voor het eerst deed op 13 ordibesht 1398 (3 mei 2019). In totaal nam u aan vier of vijf bijeenkomsten deel, samen met Maryam en vijf andere vrouwen. Na een vijftal maanden, in de maand mehr (september/oktober 2019) ontving u een bericht waarin stond dat er geen massagedienst meer werd aangeboden. Bij de bijeenkomsten was afgesproken dat dit code was om te zeggen dat de vergaderingen waren verklikt en jullie moesten onderduiken. Via een vriendin vond u dezelfde dag nog een smokkelaar die u aan een visum zou helpen. Daarna ging u naar de woning van uw vriendin Sahar N. (...), waar u de laatste maand in Iran zou verblijven. U belde uw ouders en vertelde uw ouders wat er aan de hand was. U heeft geen idee wat er precies is gebeurd, want behalve dat ene bericht heeft u geen info. Op 5 november 2019 reide u per vliegtuig naar Griekenland en van daaruit reisde u verder per vliegtuig naar België op 7 november 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2019. Na uw komst naar België, op 15 juli 2020, werd u gedoopt. Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te krijgen omwille van uw bekering. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw mellikaart (identiteitskaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), een brief van de kerk in Lommel, foto's in de kerk en van uw doopsel, berichten die u postte op sociale media. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u enkele opmerkingen over waarbij u enkele zaken verduidelijkte/corrigeerde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen vreest u door de Iraanse autoriteiten te worden vervolgd omwille van uw bekering tot het christendom. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen. Allereerst is het weinig geloofwaardig dat, hoewel het klopt dat Jezus Christus in de Islam als profeet wordt beschouwd, u voorafgaand aan uw bekering niet wist dat Christenen bestaan, mensen die Jezus als zoon van God beschouwen (CGVS, p. 7). Verder dient te worden gewezen op uw verklaringen omtrent uw kennismaking met het christendom. U verklaarde dat u in 1393 (2014/2015) een boek van Florence Scovel Shinn kreeg van een collega. Het is hierbij opvallend dat een collega die u niet zo goed kende u, gelet op de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van bekeringen, zomaar een boek zou geven met verwijzingen naar het christendom (CGVS, p. 5-6). Gevraagd waarom zij dit risico zou nemen, antwoordde u dat er nergens geschreven stond dat het over Jezus Christus gaat (CGVS, p. 14). U herhaalde even later nogmaals dat het niet duidelijk was dat het boek over Jezus Christus ging, dat er nergens in het boek stond beschreven dat het over het christendom ging (CGVS, p. 15). U verklaarde voorts dat u zich goed voelde bij het lezen van het boek, maar dat u niet wist dat de woorden uit de bijbel kwamen en u legde de link niet met de bijbel en het christendom (CGVS, p. 5-7, 15). Dit is volstrekt onaannemelijk. U legde uit dat het boek van Florence Scovel Shinn vier boeken betrof (CGVS, p. 14). Florence Scovel Shinn schreef vijf boeken: "The Game of Life", "Your word is Your Wand", "The Secret Door to Success", "The Power of the Spoken Word" en "The Magic Path of Intuition". De eerste vier werken werden samen in één bundel gepubliceerd: "The Wisdom of Florence Scovell Shinn" en/of "The Complete Works". Er kan in alle redelijkheid dus vanuit gegaan worden dat uw verklaringen de eerste vier verzamelde werken van Florence Scovel Shinn betreffen. In deze werken komt niet alleen de naam Jezus Christus talloze keren voor, de werken bevatten ook meerdere expliciete verwijzingen naar de bijbel en het christendom. Zo zijn woorden als "christendom", "kerst", "oud en nieuw testament", "bijbel" meermaals terug te vinden in haar boeken. Daarnaast wordt meermaals verwezen naar Bijbelverzen en psalmen. Ook haar vijfde werk bevat expliciete verwijzingen naar Bijbelverzen, psalmen en Jezus Christus. Dat iemand die danig diep geraakt werd door het boek, die de inhoud bij haarzelf herhaalde en sommige stukken opnieuw las (CGVS, p. 15), dergelijke verwijzingen niet zou zijn opgevallen mist elke geloofwaardigheid. U heeft aldus de werken van Florence Scovel Shinn niet gelezen. Aangezien u uw introductie tot het christendom en in het verlengde daarvan uw bekering linkt aan het werk van Florence Scovel Shinn (CGVS, p. 5, p. 7), kan aldus geen enkel geloof gehecht worden aan uw bekering in Iran en de daaraan verbonden problemen.

Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielaanvragen waarom u uw land van herkomst heeft ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de voorgehouden plotse bekering in Europa tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt dat u wel enige kennis betreffende het christendom bezit, dient te worden opgemerkt dat deze kennis door studie kan worden verworven en op zich niets zegt over

uw geloofsovertuiging. De door u neergelegde brief en foto's ter staving van uw kerkgang en doop kunnen onmogelijk aantonen dat uw betrokkenheid oprecht is. Aangaande uw activiteiten op sociale media (u post religieuze boodschappen op instagram) wordt opgemerkt dat, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze instagramberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, uw melikaart, en uw shenasnameh bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De brief van de kerk in Lommel, foto's in de kerk en van uw doopsel en berichten die u postte op sociale media werden hierboven reeds aangehaald. De na het persoonlijk onderhoud overgemaakte correcties/verduidelijkingen zijn niet van die aard dat ze voorgaande vaststellingen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan dat "de bestreden beslissingen" de volgende artikelen, bepalingen en beginselen "schenden":

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna:EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht."

Verzoekster gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Waar haar bekering door het boek van Florence Scovel Shinn ongeloofwaardig wordt bevonden, betoogt verzoekster:

"Verzoekster merkt vooreerst hierover terecht op dat dit de enige motivatie betreft van het Commissariaat-Generaal om te oordelen dat verzoeksters bekering opportunistisch is!

Het kan absoluut niet getuigen van een zorgvuldig onderzoek, indien het Commissariaat-Generaal enkel rekening houdt met één element, om daaruit te oordelen dat gans het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, ongeloofwaardig zou zijn!

Verzoekster wenst hier ook fijntjes op te merken dat de gehele bestreden beslissing maar 3 (!!) pagina's behelst, om te oordelen dat haar verzoek om internationale bescherming, geweigerd wordt.

Opnieuw toont dit aan dat tegenpartij geen enkel zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd!

Verzoekster heeft veel meer verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud, dan de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Tegenpartij maakt zich er wel heel gemakkelijk vanaf, om te oordelen dat een element niet geloofwaardig is, om dan alle andere verklaringen, niet mee in rekening te nemen.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing dient alleen al hierom vernietigd te worden."

Vervolgens doet verzoekster gelden:

"Tegenpartij motiveert dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde bekering van verzoekster en de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten.

Verzoekster begrijpt niet op basis van wat tegenpartij zich baseert.

Ten eerste merkt verzoekende partij op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke elementen tegenpartij zich nu eigenlijk baseert om te oordelen hoe een bekering dient te gebeuren.

Meer zelfs. Zij motiveert gewoonweg dat verzoekster geen overtuigende verklaringen zou hebben afgelegd dat zij bekeerd is geraakt door het lezen van het boek van Florence Scovel Shinn.

Echter is het onmogelijk uit de bestreden beslissing af te leiden, op basis van welke “parameters” tegenpartij tot zijn beoordeling is gekomen.

Verwerende partij neemt duidelijk geen genoegen met verzoeksters verklaringen, doch verzoekende partij vraagt zich dan terecht af, welke verklaringen verwerende partij dan wel wenste te horen?

Tegenpartij stelt dat de verzoekster er niet in geslaagd is een geloofwaardig beeld te schetsen van haar bekering in Iran.

Echter hanteert het Commissariaat- Generaal wel een heel eenzijdige houding om te beoordelen hoe een bekering in zijn werk gaat.

Een bekering is niet iets dat gebeurt op 1 dag! Dit is vaak een inwendig proces dat voor iedereen op een andere manier wordt beleefd.

Zo motiveert het Commissariaat- Generaal dat het weinig geloofwaardig zou zijn dat verzoekster niet wist dat er iets bestaat als christenen, mensen die Jezus als zoon van God beschouwen.

Echter houdt tegenpartij in geen enkele mate rekening met het feit dat verzoekster geboren en getogen is in een land als Iran, waar er nooit enige uitleg wordt gegeven over het christendom. Het enige wat in Iran op de schoolbanken aangeleerd wordt over Jezus Christus, is dat hij een profeet is, meer niet!

Dit kan dan ook niet als onaannemelijk worden beschouwd door het Commissariaat- Generaal!

Iemand die opgroeit in een Islamitische Republiek als Iran, zal nooit weinig informatie krijgen over een andere religie dan de Islam, iets wat verzoekster ook bevestigde in haar persoonlijk onderhoud.

Verder merkt het Commissariaat- Generaal op dat het nogal vreemd is dat verzoekster een boek kreeg van haar collega, met verwijzingen naar het christendom.

Echter houdt het Commissariaat- Generaal op geen enkele wijze rekening met de uitgebreide verklaringen die verzoekster hierover heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden!

Ook verzoekster wenst nogmaals te benadrukken dat het niet ging om een christelijk boek! Het is pas na enkele jaren, toen ze Maryam leerde kennen, dat ze wist dat het om verzen uit de Bijbel ging:

(...)

Volgens het Commissariaat- Generaal zijn deze verklaringen van verzoekster ‘volstrekt onaannemelijk’.

Verzoekster vraagt zich terecht af waarom?

Het Commissariaat- Generaal motiveert in haar bestreden beslissing dat het boek van Florence Scovel Shinn bestaat uit vijf boeken, die zij ook in de bestreden beslissing opsomt.

Volgens tegenpartij kan er ‘in alle redelijkheid dus vanuit gegaan worden dat uw verklaringen de eerste vier verzamelde werken van Florence Scovel Shinn betreffen.’

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze motivering!

Het getuigt helemaal niet van enig zorgvuldig en onpartijdig onderzoek als het Commissariaat- Generaal haar beslissing baseert op een ‘veronderstelling’, want dat is wat ‘in alle redelijkheid’ betekent!

Zo motiveert het Commissariaat- Generaal ook dat de naam Jezus Christus voorkwam, alsook woorden als ‘christendom’, ‘kerst’, ‘bijbel’, ‘psalmen’, ‘oude en nieuwe testament’ enz voorkwamen.

Echter wenst verzoekster nogmaals te benadrukken dat zij nooit geweten heeft wat ‘psalmen’ of ‘oude en nieuwe testament’ betekende! Tegenpartij houdt geen rekening met feit dat zij geboren en getogen is in Iran, een land waar er geen mogelijkheid is om meer te weten te komen over het christendom of waarover niet wordt onderwezen!

Maar om enkel en alleen hieruit af te leiden dat de bekering van verzoekster ongeloofwaardig is, getuigt niet van enig zorgvuldig onderzoek.

Verzoekster wenst hierbij ook nog op te merken dat het Commissariaat- Generaal verwijst naar het vijfde boek van Florence Scovel Shinn, en dat daar ‘expliciete verwijzingen’ zouden in terug te vinden zijn omtrent Bijbelverzen, psalmen, etc.

Echter, zoals ook blijkt uit het persoonlijk onderhoud, heeft verzoekster enkel vier boeken van haar gelezen, en geen vijf!

Het kan dus niet aanvaard worden dat verzoekster dit niet zou weten, als zij dat boek misschien niet eens gelezen heeft!!

Het Commissariaat- Generaal toont dit in de bestreden beslissing ook niet aan, gezien zij haar motivering stoelt op verklaringen van verzoekster die ‘naar alle redelijkheid’ wel aangenomen kunnen worden.

Indien het Commissariaat- Generaal dit niet aftoetst bij verzoekster, kan zij haar beslissing daarop ook niet baseren!!

Opnieuw getuigt dit verre van enig zorgvuldig onderzoek in hoofde van tegenpartij!

Dat zij louter een paragraaf motiveren om te oordelen dat verzoeksters bekering ongeloofwaardig is, zonder rekening te houden met alle andere verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, kan geenszins aanvaard worden!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.”

Verder voert verzoekster aan:

“Uit de bestreden beslissing wordt geenszins aangetoond door het Commissariaat- Generaal waarom verzoeksters bekering ongeloofwaardig zou zijn.

Meer zelfs. De bestreden beslissing maakt zelfs gewag van het feit dat verzoekster enige kennis heeft van het christendom, doch zij maakt het zich er gemakkelijk vanaf door te motiveren dat dit ‘door studie’ kan verworven zijn.

Ook hier toont tegenpartij het niet aan dat zij rekening houdt met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Dat het Commissariaat- Generaal de kennis van verzoekster ook niet zomaar naast zich kan neerleggen, omdat dit ook wel een risico inhoudt bij een eventuele terugkeer naar Iran, wat nog verder zal blijken uit de uiteenzetting hierna.

Het Commissariaat- Generaal toont op generlei wijze aan waarom verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekster niet geloofwaardig achten.

Volgens tegenpartij blijft verzoekende partij aan de oppervlakte, doch nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat tegenpartij zélf verder dieper is ingegaan om verzoeksters persoonlijke motieven.

Zij motiveert botweg ‘u heeft de werken van Florence Scovel Shinn niet gelezen’.

Dit blijkt echter niet uit het persoonlijk onderhoud, gezien verzoekster wel zeer gedetailleerde en oprechte verklaringen hierover kon afleggen:

(...)

Ook verder in het persoonlijk onderhoud blijkt dat het lezen van de boeken van Florence Scovel Shinn wel degelijk een grote impact hebben gehad op verzoekster:

(...)

Dat de bestreden beslissing niet aantoonde dat hiermee rekening werd gehouden, noch toont de bestreden beslissing niet aan waarom dit niet aanvaard zou kunnen worden als een ‘geloofwaardige bekering’.

Het is niet omdat tegenpartij oordeelt dat het gedrag van de verzoeksters ‘vreemd’ of ‘opmerkelijk’ is of dat elke realiteitszin ontbreekt, dat dit per se dan ook ongeloofwaardig dient te zijn.

Een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring, die voor ieder persoon apart, dient beoordeeld te worden.

Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Verzoekster vervolgt:

“Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Verzoekende partij vragen zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een “opportunistische” bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico’s hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling ‘vast staat’.

Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing, gelet op de motivering van tegenpartij:

“Er kan in alle redelijkheid dus vanuit gegaan worden dat uw verklaringen de eerste vier verzamelde werken van Florence Scovel Shinn betreffen.”

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster, om aan te tonen dat verzoekster wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekster is gedoopt op 15/07/2020 ;*
- Verzoekster neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;*
- Verzoekster predikt het protestantse geloof op sociale media ;*

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekster, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

*Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in *Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department (01/TH/1537)*, waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.*

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoekster die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld. Een motivering van 3 (!!) pagina's kan louter volstaan om te beoordelen over een risico op ernstige vervolging bij terugkeer naar Iran, gelet op de uitermate complexe situatie aldaar!

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekering, verzoekster in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Voorts doet verzoekster gelden:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekster "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe. Verzoekster heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat heeft verzoekster ook duidelijk verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Verzoekster heeft aldus bewijzen neergelegd van haar sociale media en heeft verklaard dat zij deze ook expliciet gebruikt om te predikten tegen mensen die zich nog in Iran bevinden!

Dit wordt ook niet in twijfel getrokken door tegenpartij, wat blijkt uit de bestreden beslissing, doch echter stelt het Commissariaat- Generaal botweg dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran.

Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoekster zal hebben bij een terugkeer naar Iran, zeker gezien verzoekster ondertussen gedoopt is!

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op haar sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.”

Verzoekster geeft verder aan:

“Verzoekster is ernstig gegriefd door de bestreden beslissing, gezien er geen enkele motivering terug te vinden is, over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in Iran, met name de inval in de huiskerk, wat ook de aanleiding is geweest voor de vlucht van verzoekster uit Iran!!

Dat het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening houdt, gelet op het gevaar dat dit impliceert bij een eventuele terugkeer naar Iran, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

(...)

Verzoekende partij kan vooreerst hier terdege verwijzen naar het Rapport van Landinfo: “Report Iran: Christian converts and house churches (2) – arrests and prosecutions” van 2018, waar verwerende partij zelf aan heeft meegewerkt (!) van 2018, waarin wordt beschreven dat de Iraanse autoriteiten, vooral in de laatste jaren, specifiek huiskerken viseren en wel degelijk op zoek gaan naar mensen die zich bekeren. Zo staat er het volgende te lezen in dat rapport:

(...)

Uit het bovenstaande rapport, waar verwerende partij aan heeft meegewerkt, blijkt dus dat men in Iran enkel en alleen gearresteerd kan worden op basis van zijn christelijke activiteiten, zoals het bezoek aan een huiskerk, zonder dat men zelf kijkt of iemand al bekeerd is of niet!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het Commissariaat- Generaal de bezoeken van verzoekster aan de huiskerk niet geloofwaardig acht!

Zij stelt dat zij hier gewoonweg geen rekening mee moeten houden, gezien tegenpartij geen geloof hecht aan haar initiële bekering tot het christendom.

Dit kan uiteraard niet aanvaard worden.

Zeker gezien de uitgebreide verklaringen die verzoekster hierover kon afleggen tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal geen enkele verwijzing maakt naar de bezoeken van verzoekster aan de huiskerk, desondanks haar uitgebreide verklaringen hierover, getuigt opnieuw niet van een grondig onderzoek.

Het Commissariaat- Generaal kan deze verklaringen niet zomaar naast zich neerleggen en besluiten hiermee geen rekening te houden, enkel en alleen omdat zij de initiële bekering van verzoekster niet aanvaarden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

(...)

Zoals hierboven reeds aangehaald, loopt men in Iran al het risico op vervolging, louter door het deelnemen aan een viering in een huiskerk, los van het feit of een persoon al dan niet bekeerd is!

Een geloofwaardig bezoek aan een huiskerk in Iran is aldus een zeer belangrijk element om iemand zijn vrees omwille van bekering, te kunnen beoordelen!

Verzoeksters verklaringen worden ook bevestigd door de algemeen gekende informatie over huiskerken in Iran.

Zo blijkt namelijk uit het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020 (en waar verwerende partij ook naar verwijst) dat er geen uniformiteit is over de organisatie van huiskerken in Iran:

(...)

Uit het UK Home Office Report blijkt aldus dat er geen uniforme structuur is voor de organisatie van huiskerken in Iran, en dat deze kunnen groeien, naarmate het geloof verspreid wordt door hun aanhangers.

Verzoeksters verklaringen over haar bezoeken aan de huiskerk vinden dan ook hun weerslag in de algemeen gekende informatie.

Het Commissariaat- Generaal toont in haar bestreden beslissing niet aan dat met alle verklaringen van verzoekster rekening werd gehouden!

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoeksters verklaringen al dan niet coherent zijn.

Dat uit de objectieve informatie waarnaar verzoekster verwijst, in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran!

Dat louter deelnemen aan een viering in een huiskerk reeds kan leiden tot ernstige vervolging.

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoekster gaat vervolgens in op haar religieuze activiteiten in België. In dit kader voert zij aan:

"Opnieuw is verzoekster ernstig gegriefd door deze motivering van tegenpartij.

Want ook hier kon verzoekster uitgebreide verklaringen geven tijdens haar persoonlijk onderhoud, omtrent haar geloofsactiviteiten in België, waaronder haar doopsel:

(...)

Zij heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud ook verschillende stavingsstukken van haar geloofsactiviteiten in België neergelegd.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig achten.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoeksters verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran."

Verzoekster besluit:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekster gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader betoogt zij vooreerst:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voorts geeft zij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft zij aan:

"Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster doet in dit kader gelden:

"Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekster geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat haar bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekster dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekster steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak.”

Verzoekster wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een zaak die hangende is voor het EHRM. “Verzoekster meent dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt zij zich op de hierna opgesomde bronnen.”

Verzoekster voert verder een uitgebreid betoog aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Dienaangaande voert zij aan:

“Volgens het Open Doors World Watch List 2020, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 9) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen.

Zo blijkt dat het niveau van geweld tegen christenen er niet minder dan 62% bedraagt!

(zie bijlage, stuk 7)

Ook het rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran:

(...)

Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2020 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden:

(...)

Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhouden, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU:

(...)

Het antwoord was als volgt:

(...)

Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een ‘smiley face’ op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoekster geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet zal ondergaan.

Dat dit onvoldoende werd onderzocht door tegenpartij.

Verzoekster meent zelfs dat tegenpartij in haar dossier zelfs niet te goeder trouw is, als men de samenvatting leest van hun eigen toegevoegde CEDOCA rapport van 16 april 2019 “COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom” als samenvatting van het voorliggende rapport:

(...)

Verzoekster wenst hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest EHRM in de zaak J.K. ea tg Zweden paragraaf 87, 90 en 90 van 23 augustus 2016:

(...).”

Verzoekster gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Daarbij geeft zij aan:

“Tegenpartij is nogal zeer summier in zijn motivering dat verzoekster geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder in concreto rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie. Zij steunt zich hiervoor op een CEDOCA rapport COI Focus ‘Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten’ van 30/03/2020.

Verzoekster leest er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd !!

(zie bijlage, stuk 11)

Zo verwijst verzoekende partij naar het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020:

(...)

Verzoekster is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op haar religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten in haar huiskerk, alsook het prediken van verzoekster op haar sociale media. Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoekster al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekster kan ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoekster wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij.”

Verzoekster betoogt verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Dienaangaande doet zij gelden:

“Verzoekende partij wenst verder ook nog op te merken, dat indien zij dient terug te keren naar Iran, zij niet enkel het risico loopt op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran t.o.v. bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt.

Zo wenst de verzoekende partij te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart.

Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren:

(...)

Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoekster zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dat de discriminatie van Christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2020 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 mei 2020:

(...)

Opnieuw kan de verzoekster aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoekster besluit:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet haar identiteit alsook haar nationaliteit.

Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk haar vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren. Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande:

“In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoekster vraagt op grond van hetgeen voorafgaat:

“ 4/ In hoofdde de betwiste beslissing van het Commissariaat –

Generaal te hervormen en verzoekster:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) – arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2020;

8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;

9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;

10a-b COI FOCUS ‘Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom’, dd 16/04/2019;

11a-b COI FOCUS ‘Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten’, dd 30/03/2020.

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020 ;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan, nog daargelaten dat zij niet concreet duidt welk(e) bepaling(en) van dit artikel zij geschonden acht en evenmin *in concreto* aangeeft waaruit deze schending precies bestaat, vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekster beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staaft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekster stelt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekster kan, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Volgens uw verklaringen vreest u door de Iraanse autoriteiten te worden vervolgd omwille van uw bekering tot het christendom. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen. Allereerst is het weinig geloofwaardig dat, hoewel het klopt dat Jezus Christus in de Islam als profeet wordt beschouwd, u voorafgaand aan uw bekering niet wist dat Christenen bestaan, mensen die Jezus als zoon van God beschouwen (CGVS, p. 7).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige informatie aan. Uit de informatie die zij *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift, blijkt dat er in Iran ongeveer 300.000 christenen wonen, dat zij er, vooral wanneer zij zijn bekeerd en de islam zijn afgevallen, actief en in alle openheid worden gediscrimineerd en gevisieerd door de Iraanse autoriteiten en dat zowel religieuze als politieke leiders zich in Iran uitspreken tegen het christendom en tegen bekeerde christenen. Dat verzoeksters desalniettemin nooit zou hebben gehoord van het feit dat er christenen bestaan, is in het geheel niet geloofwaardig.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder dient te worden gewezen op uw verklaringen omtrent uw kennismaking met het christendom. U verklaarde dat u in 1393 (2014/2015) een boek van Florence Scovel Shinn kreeg van een collega. Het is hierbij opvallend dat een collega die u niet zo goed kende u, gelet op de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van bekeringen, zomaar een boek zou geven met verwijzingen naar het christendom (CGVS, p. 5-6). Gevraagd waarom zij dit risico zou nemen, antwoordde u dat er nergens geschreven stond dat het over Jezus Christus gaat (CGVS, p. 14). U herhaalde even later nogmaals dat het niet duidelijk was dat het boek over Jezus Christus ging, dat er nergens in het boek stond beschreven

dat het over het christendom ging (CGVS, p. 15). U verklaarde voorts dat u zich goed voelde bij het lezen van het boek, maar dat u niet wist dat de woorden uit de bijbel kwamen en u legde de link niet met de bijbel en het christendom (CGVS, p. 5-7, 15). Dit is volstrekt onaannemelijk. U legde uit dat het boek van Florence Scovel Shinn vier boeken betrof (CGVS, p. 14). Florence Scovel Shinn schreef vijf boeken: "The Game of Life", "Your word is Your Wand", "The Secret Door to Success", "The Power of the Spoken Word" en "The Magic Path of Intuition". De eerste vier werken werden samen in één bundel gepubliceerd: "The Wisdom of Florence Scovell Shinn" en/of "The Complete Works". Er kan in alle redelijkheid dus vanuit gegaan worden dat uw verklaringen de eerste vier verzamelde werken van Florence Scovel Shinn betreffen. In deze werken komt niet alleen de naam Jezus Christus talloze keren voor, de werken bevatten ook meerdere expliciete verwijzingen naar de bijbel en het christendom. Zo zijn woorden als "christendom", "kerst", "oud en nieuw testament", "bijbel" meermaals terug te vinden in haar boeken. Daarnaast wordt meermaals verwezen naar Bijbelverzen en psalmen. Ook haar vijfde werk bevat expliciete verwijzingen naar Bijbelverzen, psalmen en Jezus Christus. Dat iemand die danig diep geraakt werd door het boek, die de inhoud bij haarzelf herhaalde en sommige stukken opnieuw las (CGVS, p. 15), dergelijke verwijzingen niet zou zijn opgevallen mist elke geloofwaardigheid. U heeft aldus de werken van Florence Scovel Shinn niet gelezen. Aangezien u uw introductie tot het christendom en in het verlengde daarvan uw bekering linkt aan het werk van Florence Scovel Shinn (CGVS, p. 5, p. 7), kan aldus geen enkel geloof gehecht worden aan uw bekering in Iran en de daaraan verbonden problemen."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Zij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar haar eerder afgelegde verklaringen en tot een eenvoudige ontkenning van de gevolgtrekkingen die het CGVS hieraan verbindt. Hiermee weerlegt zij de voormelde, pertinente en terechte motieven niet. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het in het geheel niet geloofwaardig of aannemelijk is dat verzoekster niet zou hebben geweten dat er in de eerste vier boeken van Florence Scovel Shinn, die zij, zoals zij overigens uitdrukkelijk toegeeft in het verzoekschrift, zou hebben gelezen, over Jezus Christus en het christendom werd geschreven, dat zij evenmin zou hebben geweten dat de hierin opgenomen woorden uit de bijbel kwamen en dat zij door of na de lezing jarenlang en tot zij Maryam leerde kennen nooit de link zou hebben gelegd met het christendom en de bijbel. De boeken in kwestie staan blijkens de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier namelijk bol van de verwijzingen naar God, Jezus Christus, kerst, de psalmen en de bijbel en bevatten een veelheid aan citaten, met vermelding van hun vindplaats, uit verschillende boeken uit de bijbel, en dit uit zowel het oude als het nieuwe testament. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande overigens worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat verzoekster, ondanks dat zij dermate diep zou zijn geraakt door de betreffende boeken, ondanks dat deze boeken een bepalende invloed hadden op haar verdere leven, ondanks dat zij niet wist over welke god deze gingen of van waar de woorden kwamen waarnaar in dit boek verwezen werd en ondanks dat zij door dit boek ging nadenken over Jezus Christus, jarenlang nooit iets meer opzocht over Jezus Christus en/of over de teksten die zij in deze boeken gelezen had (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5, 15).

Verzoekster legde bovendien kennelijk gebrekkige verklaringen af en vertoonde een verregaande onwetendheid omtrent de (bekering en religieuze activiteiten van) Maryam, de persoon die een cruciale rol zou hebben gespeeld in haar eigen bekeringsproces. Zo bleek zij niet te weten hoelang Maryam zelf reeds christen was en gaf zij aan hiernaar nooit te hebben gevraagd. Eveneens bleek zij in het geheel niet te kunnen aangeven hoelang de groep of huiskerk waaraan Maryam en zijzelf deelnamen reeds bestond en hoelang de leden reeds samenkwamen. Ook hierover zou zij aan Maryam niets hebben gevraagd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.15). Dat verzoekster het met Maryam, met wie zij goed bevriend was, met wie zij over alles sprak, met wie zij ook over het geloof zou hebben gesproken, die te kennen gaf dat zij zelf christen was, die haar sprak over en introduceerde en wegwijst maakte in het christendom en die haar later meenam naar haar huiskerk, niet over dergelijke zaken zou hebben gehad, hiernaar niet zou hebben gevraagd en hierover dermate onwetend bleek, is in het geheel niet geloofwaardig.

Verzoekster legde daarenboven onaannemelijke verklaringen af over haar beweerde bezoeken aan een huiskerk in Iran. Hoewel deze huiskerk benevens haar en Maryam slechts vijf andere, vrouwelijke leden telde, kon zij van geen van deze leden de achternaam verstrekken. Ook gaf zij aan dat bij deze bijeenkomsten niemand de leiding nam. Verder wist zij niet wie er besliste wanneer de bijeenkomsten zouden plaatsvinden, wie doorgaans het bericht stuurde dat deze bijeenkomsten zouden plaatsvinden en wie haar uiteindelijk ervan op de hoogte stelde dat de huiskerk zou sluiten. Zij gaf aan dat zij niet wist van wie dit nummer was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9, 11). Zo verzoeker

werkelijk maandenlang had deelgenomen aan een huiskerk met in totaal zes andere leden, mochten van haar (veel) meer gedegen verklaringen worden verwacht omtrent haar medeleden en omtrent de persoon of personen die het initiatief namen en opriepen tot de bijeenkomsten. Bovendien bleek verzoekster, benevens van Maryam, van geen van de andere leden het nummer te hebben. Ook dit is niet aannemelijk, gezien verwacht kon worden dat de leden van de huiskerk, met het oogmerk om elkaar bij eventueel gevaar te kunnen waarschuwen, hun nummers zouden hebben uitgewisseld.

Verder is het bijzonder frappant dat verzoekster, nadat zij ervan werd op de hoogte gesteld dat de huiskerk zou worden gesloten, niet de minste poging zou hebben ondernomen teneinde zich in te lichten over de reden(en) en situatie en om zich te vergewissen van het vermoedelijke lot van haar medeleden. Zij zou zelfs Maryam, van wie zij het nummer had, niet hebben gecontacteerd en ook op geen enkele andere manier hebben geprobeerd om erachter te komen wat er was gebeurd met Maryam en de anderen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.11). Nochtans gaf zij aan dat zij niets meer van haar medeleden hoorde, niet wist wat er aan de hand was en over geen bewijs beschikte of haar medeleden al dan niet werden gearresteerd (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Deze informatie was van cruciaal belang om het risico in haren hoofde en haar situatie in te schatten. Dat verzoekster zonder zich ook maar enigszins te vergewissen omtrent het voorgaande de drastische beslissing zou hebben genomen om onder te duiken en haar land te verlaten en ook nadien klaarblijkelijk niet de minste poging ondernam teneinde zich hierover te informeren, is, zo haar verklaringen zouden berusten op de werkelijkheid, in het geheel niet aannemelijk.

Verzoekster legde overigens ook over haar vermeende onderduiken incoherente verklaringen af. Hoewel zij bij het CGVS beweerde dat zij een maand voor haar vertrek zou zijn ondergedoken bij een vriendin en op een ander adres (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3), maakte zij van dit gegeven voor de DVZ en bij het invullen van de vragenlijst niet de minste melding. Bovendien gaf zij bij de DVZ, wanneer zij werd ondervraagd over haar laatste adressen voorafgaand aan haar vertrek uit haar land van herkomst aan dat zij op haar eigen adres verbleef *“De laatste 9 jaar tot vertrek 5/11/2019”* (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10).

Ook verzoeksters verdere houding en gedragingen en de wijze waarop zij haar land van herkomst verliet zijn totaal onverenigbaar met en doen op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde bekering, problemen en vrees. Hoewel zij zou hebben vermoed dat de leden van haar huiskerk werden gearresteerd en de situatie ernstig genoeg inschatte om onmiddellijk onder te duiken en het land te verlaten, zou zij zich in de maand waarin zij ondergedoken zou hebben gezeten in persoon naar buiten hebben begeven, en dit om zelf haar visum te regelen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3, 11). Bovendien heeft zij haar land van herkomst blijkens de stukken van het dossier, haar verklaringen, het niet-betwiste feitenrelaas en het feitenrelaas zoals aangehaald in het verzoekschrift ongeveer een maand later op legale wijze, onder haar eigen naam en met gebruik van haar eigen paspoort hebben verlaten. Dat verzoekster, zo haar verklaringen strookten met de waarheid, ervoor zou hebben gekozen om in persoon haar visum te gaan regelen en haar land op legale wijze, onder haar eigen naam en met haar eigen paspoort te verlaten, is in het geheel niet aannemelijk. Evenmin is het geloofwaardig dat zij, zo zij in de negatieve aandacht van haar autoriteiten stond, zulks ongestoord kon doen.

Verzoekster gaf bovendien aan dat zij over geen enkel nieuws beschikte dat erop zou kunnen wijzen dat de autoriteiten haar zouden zoeken en dat ook haar ouders geen problemen kenden omwille van haar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12). Dit doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering dat zij als bekeerlinge en wegens haar deelname aan een huiskerk zou worden gezocht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd: *“Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst heeft ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de voorgehouden plotse bekering in Europa tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt dat u wel enige kennis betreffende het christendom bezit,*

dient te worden opgemerkt dat deze kennis door studie kan worden verworven en op zich niets zegt over uw geloofsovertuiging. De door u neergelegde brief en foto's ter staving van uw kerkgang en doop kunnen onmogelijk aantonen dat uw betrokkenheid oprecht is. Aangaande uw activiteiten op sociale media (u post religieuze boodschappen op instagram) wordt opgemerkt dat, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze instagramberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoeksters religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster ook over haar religieuze engagement in België een aantal dubieuze verklaringen aflegde. Zo beweerde zij dat zij haar zus zou hebben meegenomen naar de kerk en dat ook haar zus christen zou zijn geworden, doch bleek zij niet in staat te preciseren wanneer haar zus christen zou zijn geworden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.14). Verder gaf zij enerzijds aan dat een doop normaliter wordt voorafgegaan door een grondige Bijbelstudie doch bleek zij dergelijke studie anderzijds zelf niet te hebben doorlopen of voltooid (*ibid.*, p.16-17). Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen en de voormelde vaststellingen inzake haar voorgehouden religieuze engagement en activiteiten in België, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De informatie waarnaar verzoekster verwijst en waaruit zij citeert, stemt verder deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op sociale media, waarbij zij deze laatste daarenboven niet eens voert onder haar eigen naam (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4), en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijdert.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoeksters verwijzing naar een aantal Europese arresten en een ten tijde van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM te dezen niet dienstig. Verzoekster toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekster, zoals reeds hoger bleek en zoals blijkt uit de stukken van het dossier, het niet-betwiste feitenrelaas in de bestreden beslissing en het feitenrelaas zoals uiteengezet in het voorliggende verzoekschrift, haar land van herkomst heeft verlaten op legale wijze, met gebruik van haar eigen paspoort en met een visum. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekster naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in haren hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, verder niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT